

5.12 JEU DON 19:30 • Vernissage expo* 21:00 • C'est arrivé près de chez vous	6.12 VRIJ VEN 20:00 • Les tueurs fous 22:00 • Tarzoon 24:00 • Princess	7.12 SAM ZAT 18:00 • Les tueurs fous 20:00 • La fugue de Suzanne 22:00 • Vivement ce soir	8.12 ZON DIM 18:00 • Vivement ce soir 20:00 • Waar de vogeltjes hoesten 22:00 • La fugue de Suzanne
12.12 DON JEU 20:00 • Olivier Smolders 22:00 • Lysistrata	13.12 VEN VRIJ 20:00 • Une page d'amour 22:00 • Vase de noces 24:00 • Le diabolique Dr Flak	14.12 ZAT SAM 18:00 • Une page d'amour 20:00 • L'étreinte 22:00 • Revolver aux cheveux rouges*	15.12 DIM ZON 18:00 • L'étreinte 20:00 • Vase de noces 22:00 • Home Sweet Home
19.12 JEU DON 20:00 • Cutting 22:00 • La vie sexuelle des Belges	20.12 VRIJ VEN 20:00 • Le Saigneur est avec nous 22:00 • Séance speciale vertoning* 24:00 • Parts of the Family	21.12 SAM ZAT 18:00 • Le Saigneur est avec nous 20:00 • Fugitive Cinema 22:00 • S.	22.12 ZON DIM 18:00 • Fugitive Cinema 20:00 • Film surprise* 22:00 • DJ Classic Yesterday, Inspiration Today*
26.12 JEU DON 20:00 • Open Screen*			TARIFS / TARIEVEN FILM 5 EUROS REDUCTION / KORTING ... 3.5 EUROS ABO 21 NEUROS (6 SEANCES / VOORSTELLINGEN) ABO RED. / KORT. 15 ZEUSOS (6 SEANCES / VOORSTELLINGEN) * GRATIS!
 www.nova-cinema.com			NOVA 3 RUE ARENBERGSTRAAT, 1000 BXL T&F 02/511.24.77 NOVA@NOVA-CINEMA.COM EDITEUR RESPONSABLE: GOVERT MIERVELD RUE DE L'ECUYER 65 SCHILDKNAAPSTRAAT, 1000 BXL

Mensiel n°101 / décembre 2002
 Bureau de dépôt: BO. 1
 Centre Média
 1000 Bruxelles
 Belgique-België
 P/B/F/B
 1000 Bruxelles
 1/1302

ZWARTGEELROOD... UNE FOIS!
 ONGEHOORZAME FICTIEFILMS UIT BELGIE 1970-2002 FILMS BELGES DE FICTION TRANSGRESSIVE
 5 > 22.12.2002

NATHALIE ANDRE
 REMY BELVAUX
 ANDRE BONZEL
 JEAN-MARIE BUCHET
 JAN BUCQUOY
 FRANS BUYENS
 PAUL COLLET
 LEON PAUL DE BRUYN
 ROBBE DE HERT
 PIERRE DROUOT
 FREDERIC GEILFUS
 GUIDO HENDERICKX
 BENOIT LAMY
 ROLAND LETHEM
 LUDO MICH
 PETER MISSOTTEN
 PICHA
 BENOIT POELVOORDE
 MAURICE RABINOWICZ
 JEAN-JACQUES ROUSSEAU
 BRAM SMEYERS
 OLIVIER SMOLDERS
 BORIS SZULZINGER
 PATRICK VAN ANTWERPEN
 PIETER VAN HEES
 BRAM VAN PAESSCHEN
 HERMAN WUYTS
 THIERRY ZENO

On dit que la mode est au belge: cafés branchés “belgo-manias”, compatriotes revenant de l’ espace, rétros ou évènements sur le cinéma national du plat pays de par le monde (si, si) ... et même au Nova!? Oui, mais à notre façon. En une vingtaine de long-métrages, et quelques courts, on vous propose de (re)découvrir une partie de la petite histoire du cinéma de fiction belge, des années 70, celles de toutes les folies, jusqu’à nos jours, moins exubérants, quoi qu’on dise.

Et donc, ce programme sera plus “ancien” que “contemporain” car, fascinés par ce qui se cache dans les archives du cinéma belge, nous ne pouvons nous empêcher de croire qu’il y a bien une leçon à en tirer (avec sa morale, très certainement). Quand on se plonge dans ce qui serait déjà du domaine de “l’histoire” on en arrive à se demander où sont passées les impertinences, les effronteries, les prises de risques qui pendant des années ont défrayé la chronique cinématographique. Où sont les tirs de langues aux conventions et aux compromis faciles? Le

cinéma belge, aujourd’hui, ne se porte pas si mal que ça, et s’exporte dans les festivals des quatre coins du monde. Mais il s’est considérablement “assagi”, et semblerait prôner un ton très “politiquement correct”. Il s’est beaucoup aplani, jusqu’à en arriver à ce que des films belges francophones soient plus “français” que “belges”, et que des films belges flamands soient plus “hollandais” que “belges”. L’Europe et ses programmes aidant à cet état de fait.

Nous ne défendons pas l’insolence à tout prix, loin de là. Qu’elle soit calibrée, justifiée, pertinente. Nous ne défendons pas non plus la “belgitude” à tout prix. Vive l’Europe, mais avec ses différences, ses frictions, ses failles. Et coup de chapeau, donc, à ces mousquetaires du cinéma qui osent, ou qui ont osé, expérimenter, se questionner, défier les lois du marché ou celles des institutions. Avec un ton polémique ou plus intimiste.

X

THANX • Paul Geens, Jean-Pierre Verscheure, Jean-Marie Buchet, Michel Baudour, Patrice Bauduinet, Louis Hélot, Johan Vandewoestijn, André Weis, FondsHenri Storck, Fonds Buyens Chagoll, et tous les invités / en alle genodigden... Kiki, Plein des sens, Mistral Promotion, Galeries Royales Saint-Hubert... • NOVA TEAM • Aki, Arno, Aurélie, Bachy, Benoît, Cécile, Claire, Denis, Dirk, Dominik, Elisabeth, Ellen, Erick, Fabien, Françoise, Gérald, Gwen, Hugo, Ivan, Ingo, Ivica, Jean-Louis, Julie, Johan, Katia, Kris, Laurent, Lorenzo, Marie-Eve, Mathias, Misha, Muriel, Nico, Nicolas, Philippe Brrr, Peb, Pierre, Rudy, Sara, Seth, Tamara, Thierry, Vincent, Virginia, Xavier, Yacine, etc...

België is hip! Belgo-manie in trendy cafeetjes, filmsterren in outfits van Belgische ontwerpers, tot zelfs landgenoten in de ruimte. Nova moest dus wel volgen. Natuurlijk op eigengereide wijze. Met een twintigtal films en heel wat kortfilms uit Vlaanderen, Wallonië en Brussel, kan je gedurende drie weken zeer verscheiden Belgische producties (her)ontdekken, van de jaren '70 tot nu. Van de meest zotte kitsch-toestanden over sociaal-engagement tot zeer poëtisch-intiem. Gaat het hier om een retrospectieve, een overzicht van drie decennia Belgische film? Een beetje wel natuurlijk, het accent ligt op ouder werk, en heel wat minder op recente producties, kwestie van gebrek aan afstand. Maar een echte retrospectieve is het dan ook weer niet, daar we bewust kozen voor films die afwijken van platgetreden paden... en die, zeg het maar gerust, zich in de kantlijn van de officiële Belgische filmwereld bevinden. De meeste films in

dit programma zijn ongehoorzaam: ze luisteren niet naar de voorgeschreven regels van de intelligentia, het institutionele en de goede smaak. En worden zodoende weinig vertoond, besproken en bediscussieerd. Toch zijn er enkele “kleppers” die het ondanks alles relatief goed gedaan hebben in het bioscopencircuit, gelukkige uitzonderingen op de regel. En natuurlijk ontbreken er ook heel wat films die we eigenlijk ook hadden kunnen tonen. Het zal voor een volgende keer zijn. Wat er ook van zij, met deze reeks films pleiten we vooral voor meer: meer durf, meer risico, meer experiment en meer engagement. En ook voor minder: minder vriendelijkheid, academisme en politically corectness. Geen arrogantie noch “belgitude” ten alle prijze, maar we steken het niet onder stoelen of banken: petje af voor de windmolenvechters in film-land, of ze nu een polemische, geëngageerde of intimistische toon aanslaan.

RENCONTRES / ONTMOETINGEN

Toutes les rencontres se tiendront dans le foyer du Nova, réaménagé pour l’occasion en “grand salon”. Déliez vos langues, car elles se voudront paisibles et informelles. Quelques-unes, non annoncées, pourraient bien se rajouter... <FR/NL> *Alle ontmoetingen vinden plaats in de bar van Nova, voor de gelegenheid omgevormd tot salon. Het blijft dus gezellig! En niets sluit uit dat er nog regisseurs “à l’improvisiste” afzakken!*

- 06.12 > 22:00** — PICHA
- 07.12 > 20:00** — JEAN-MARIE BUCHET
- 08.12 > 20:00** — FRANS BUYENS (SOUS RESERVES / ONDER VOORBEHOUD)
- 12.12 > 20:00** — OLIVIER SMOLDERS (SOUS RESERVES / ONDER VOORBEHOUD)
- 13.12 > 20:00** — MAURICE RABINOWICZ
- 13.12 > 24:00** — JEAN-JACQUES ROUSSEAU
- 14.12 > 20:00** — PAUL COLLET (PIERRE DROUOT; SOUS RESERVES / ONDER VOORBEHOUD)
- 15.12 > 20:00** — THIERRY ZENO
- 15.12 > 22:00** — BENOIT LAMY
- 19.12 > 22:00** — PETER MISSOTTEN & BRAM SMEYERS
- 19.12 > 20:00** — JAN BUCQUOY
- 20.12 > 20:00** — ROLAND LETHEM
- 20.12 > 22:00** — NATHALIE ANDRE, PIETER VAN HEES, BRAM VAN PAESSCHEN
- 20.12 > 24:00** — LEON PAUL DE BRUYN (& JOHAN VANDEWOESTIJNE)
- 21.12 > 20:00** — ROBBE DE HERT & GUIDO HENDERICKX
- 22.12 > 20:00** — SURPRISE! VERRASSING!

BELGIE BEER

Venez savourez des bières qui goûtent le terroir! Pendant toute la durée de la programmation, un choix de bières importées de nos régions campagnardes profondes seront proposées en plus de la carte habituelle du bar du Nova. Tout ça, pour nous faire sentir encore plus dans le plat pays!

<FR/NL>

Streekbieren uit België! Gedurende het hele programma is er wijde keuze aan bieren speciaal geïmporteerd uit het verre platteland. Kwestie van ons ‘thuis’ te voelen!

TARTINES, PLATTEKEES & WITLOOF

Par un grand maître de l’improvisation culinaire, des casse-croûtes ou collations légères vous seront proposés tout le long de la programmation. Mais pas tous les jours, donc informez-vous. Ce ne sera pas de la cuisine chinoise, marocaine ou anglaise. Devinez!

<FR/NL>

Een grootmeester in culinaire improvisatie biedt u lekkere hapjes en lichtverteerbare snacks aan! Weliswaar niet alle dagen, dus informeer u. Dit keer geen Chinese, Marokkaanse of Engelse keuken, maar wel.... Juist!

EXPO COLLECTIVE / COLLECTIEVE EXPO

Et bien oui, nous avons demandé à tout le monde, c’est-à-dire à tous les cinéastes présents dans cette programmation, de nous prêter “quelque chose” se rapportant aux films programmés: une photo de tournage, des notes, une affiche, un accessoire... Exposition qui sera donc extrêmement hétéroclite, pour la plus grande joie de nos iris!

<FR/NL>

En ja hoor, we hebben aan iedereen, t.t.z. aan alle filmmakers in dit programma, gevraagd om ons iets uit te lenen, iets dat te maken heeft met de vertoonde films: een selfoto, notities, een affiche, een accessoire.... Een veelzijdige tentoonstelling dus, tot grote vreugde van onze irissen!

VERNISSAGE: 5.12 > 19:30
EXPO: 5.12 > 22.12

OPEN SCREEN

La nouvelle formule semble porter ses fruits, les spectateurs et les réalisateurs affluent, et même en redemandant. Rappel: contactez-nous, envoyez-nous vos films ou passer au Nova les déposer, au moins dix jours avant la scéance, et on s’occupe du reste. A condition, comme de coutume, que vos films ne dépassent les 15 minutes. Pas de censure, presque tous formats acceptés (pellicule ou vidéo)

et c’est gratuit!

<FR/NL>

De nieuwe formule lijkt zijn vruchten af te werpen, talloze filmpjes worden binnengestuurd, het publiek stroomt toe, en vraagt zelfs om meer!! Ter herinnering: bezorg ons jullie filmpjes ten minste tien dagen op voorhand, en wij houden ons bezig met de rest. Op voorwaarde dat ze de 15 minuten niet overschrijden natuurlijk! Geen censuur, alle formaten welkom (pellicule en video) en ‘t is gratis!

26.12 > 20:00
> GRATIS

CLASSIC YESTERDAY, INSPIRATION TODAY

Quiz: quel fût le premier pays au monde à avoir un Top 50 entièrement consacré aux nouvelles sonorités électroniques? La réponse dans quelques instants... Sachez entretemps que

la clôture de la programmation se fera avec Dj Deg et Mike, maîtres dans l’art de revisiter des mouvances musico-temporelles novatrices. De la disco à la new-wave, de l’électro-pop à l’acid-house, de l’électro-funk à l’industriel, voire à l’EBM (électro body music pour les ignares!), tout ce qui aura influencé les avant-gardes musicales belges (d’hier ou d’aujourd’hui) sera passé en revue! Leur devise: classic yesterday, inspiration today! (Réponse: la Belgique! en 1988)

<FR/NL>

Quiz: Wat was het eerste land ter wereld met een top 50 geheel gewijd aan nieuw elektronische klanken? Het antwoord volgt... Weet ondertussen dat de slotavond van dit programma in handen ligt van DJ Deg en Mike, meesters in het heruitvinden van vernieuwende muzikale bewegingen. Van disco tot new wave, van electro-pop tot acid-house, van electro-funk tot industrial. Zelfs EBM is op het appèl! Alles wat ook maar enige invloed heeft gehad op de avant-garde van de Belgische muziek, passeert de revu. Hun motto: classic yesterday, inspiration today! (antwoord: België, in 1988).

22.12 > 23:00
> GRATIS

VLAAMS FILM MUSEUM EN -ARCHIEF / CINEMATHEQUE DE LOUVAIN

Ouverte en 1988, la Cinémathèque de Louvain a pour particularité la conservation de films d’auteurs belges flamands, mais aussi néerlandais et dans une moindre mesure belges francophones, des séances de cinéma étant d’ailleurs organisées toutes les semaines. Elle détient d’autre part une grande collection de matériel cinématographique ancien, professionnel et amateur, qui est en exposition et accessible au public. Nous leur devons, ainsi qu’à Paul Geens, un grand merci pour l’aide qu’ils nous ont fournie.

VLAAMS FILM MUSEUM
30 LEOPOLD VANDER KELENSTRAAT, LEUVEN - T. 016 22 74 15

Het filmmuseum van Leuven startte in 1988. Hun specialiteit is de archivering van films van Vlaamse regisseurs, maar ook van Nederlandse en franstalige auteurs. Elke week organiseren ze voorstellingen. Bovendien hebben ze een uitgebreide collectie filmmateriaal, dat tentoongesteld wordt voor het publiek. Een dikke “merci” voor hun hulp bij het samenstellen van dit programma, en in het bijzonder aan Paul Geens.

Coucou gamin ! Avec son prix très spécial remporté à Cannes en ‘92, les fausses polémiques sur la gratuité de la violence à l’écran, ses répliques imparables, son budget qu’on n’oserait même pas qualifier de dérisoire et son côté bricolé parfaitement assumé, “C’est arrivé près de chez vous” est devenu le représentant le plus emblématique du cinéma belge trash et culte. Nombriliste, pathétique, auto-satisfait et donneur de leçons, le personnage de Ben a permis depuis au comédien Poelvoorde d’explorer de manière répétitive les mêmes voies - celles de la reconnaissance ou de l’ego, mais est-ce un hasard ? - relativement éloignées du postulat irrévérencieux du brûlot initial. Parce que la question de la transgression reste pertinente - même si la transgression mène à tout - “C’est arrivé près de chez vous” est un ovni fulgurant et incontournable. Noir et blanc, caméra à l’épaule (avant l’ère Dogma), faussement malhabile et complaisant, “C’est arrivé près de chez vous” se permet aussi d’égrotagner le cinéma-vérité, de faire suinter l’image dans un paysage visuel encombré de “Strip-tease”, de faire éclater les conventions d’un genre. Ce n’est pas pour rien que nous en redemandons !

C’EST ARRIVE PRES DE CHEZ VOUS (MAN BITES DOG)

REMY BELVAUX, BENOIT POELVOORDE & ANDRÉ BONZEL

B, 1992, 35 MM, VO FR OV, 96’

- 5.12 > 21:00**

Avant d’être co-auteur avec Picha du résolument iconoclaste “Tarzoon”, Boris Szulzinger a réalisé un premier long métrage de fiction revendiqué qui a fait parler de lui, au point d’être toujours excellemment coté dans la littérature anglo-saxonne. “Les tueurs fous”, fort réputé sous son titre anglais “Lonely Killers”, est un des premiers films à avoir disséqué le comportement de deux tueurs en série, bien avant que ce terme ne soit à la mode. Clinique, froid, sans parti-pris moralisateur, le film est inspiré d’un fait divers de l’été ‘71, et est à rapprocher par son traitement et sa rigueur du film de John Mc Naughton, “Henry, Portrait of a Serial Killer”. De plus, Szulzinger, choisissant de tourner à Bruxelles, fait de la ville un cadre surprenant pour son récit, exploitant au mieux rues fréquentées, banlieues et décors nocturnes, l’élevant, en terme de crédibilité graphique, au niveau des géographies urbaines issues des fictions américaines. Jugé insoutenable, “Les tueurs fous” a, à l’époque de sa sortie, alimenté les discours inévitables sur les dangers de la complaisance au cinéma. Le film continue de confronter le spectateur à son propre écoeurement avec une lucidité rare.

LES TUEURS FOUS (LONELY KILLERS)

BORIS SZULZINGER, B-FR, 1972

16MM, VO FR ST NL/FR OV NL OND, 79’

- 6.12 > 20:00**
- 7.12 > 18:00**

Deze film is zowat het embleem van de Belgische trash cinema. “C’est arrivé près de chez vous” won niet alleen een zeer speciale prijs tijdens Cannes ‘92 en voedde wekenlang valse polemieken over ongegrond geweld op het scherm, maar door zijn scherpe replieken, zijn zowat onbestaand budget en zijn volledig op zich genomen doe-het-zelfstijl werd het dé Belgische cultfilm bij uitstek. Het personage Ben, navelstaarderig, pathetisch, zelfgenoegzaam en moraliserend, wordt sindsdien door de acteur Benoît Poelvoorde herhaaldelijk gerecycleerd, maar dan zonder het oneerbiedige postulaat van de oorspronkelijke driftkikker. Aangezien de vraag omtrent transgressie gegrond blijft – zelfs als transgressie naar alles en nog wat kan leiden- blijft “C’est arrivé près de chez vous” een onoverkomelijke en felle UFO. Gedraaid in zwart-wit, met de camera op de schouder voor het Dogma-era, valselijk onhandig en welwillend, durft deze film eveneens de cinéma-vérité te doen wankelen op zijn voetstuk, net zoals hij het beeld laat doorsijpelen in een visueel panorama dat door “Strip-tease” belemmerd wordt, en doet hij een poging de conventies van een genre te laten barsten. Het is niet voor niets dat wij om meer vragen !

Voor zijn samenwerking met Pitcha aan het iconoclastische “Tarzoon”, maakte Boris Szulinger al een langspeelfilm die zozeer van zich liet spreken dat hij nog altijd hoog aangeschreven staat in de Anglosaksische literatuur. “Lonely Killers” is één van de eerste films die een dissectie maakte van het gedrag van twee serial killers voordat die term mode werd. Deze koude, klinische film, zonder moraliserende ondertoon, is gebaseerd op een fait divers uit 1971 en kan door zijn aanpak en hardheid gelinkt worden aan de film “Henry, portrait of a serial killer” van John McNaughton. Daarbij komt nog dat Szulinger er uitstekend in slaagt om van Brussel het verbluffende kader van zijn film te maken. Hij gebruikt op zijn best drukke straten, buitenwijken en nachtelijke decors, waardoor de film op het vlak van grafische geloofwaardigheid zich op het niveau bevindt van de stedelijke geografieën die we in Amerikaanse ficties aantreffen. “Lonely Killers” werd ondraaglijk beschouwd ten tijde van zijn release. De film voedde onvermijdelijk debatten over de gevaren van welwillendheid ten opzichte van geweld in cinema. Hij heeft nog altijd de kracht behouden om, met een zeldzame helderheid, de moderne kijker te confronteren met zijn eigen walging.

Joyeusement féroce, “Tarzoon” fut le premier long métrage d’animation réalisé en Belgique à rivaliser d’audaces avec la référence américaine du genre: “Fritz the cat” de Ralph Bakshi. Contre-culturel, sexuellement incorrect, saignant et jusqu’au-boutiste, cultivant un mauvais goût que ne renierait pas John Waters, “Tarzoon” surpasse l’irrévérence de Bakshi en s’attaquant à l’icône la plus kitch de la culture clean et puritaine U.S. Les héritiers d’Edgar Rice Burroughs portèrent plainte, bien sûr, et obtinrent gain de cause aux Etats-Unis: Tarzoon l’anti-héros fut rebaptisé Shame. Mais le mal était fait: les ineffables Zombits cracheurs de sperme et leur défilé militaire, les pygmées cannibales, les fleurs nymphomanes, le slip de Tarzoon (pardon: Shame) peuplent à présent nos pauvres imaginaires enfiévrés et moites, et les réflexions éthyliques du Belge Volant pourraient rivaliser de popularité avec les répliques de Ben dans “C’est arrivé près de chez vous”. Déjà classique, mais toujours vert malgré son âge… Tu dis rien, toi ! T’es bouddhiss’ ou quoi ?

TARZOON, SHAME OF THE JUNGLE

PICHA (JEAN-PAUL WALRAVENS) & BORIS SZULZINGER

B-FR, 1975, 35MM, VO FR/FR OV, 78’

- 6.12 > 22:00 + RENCONTRE/ONTMOETING**

LA FUGUE DE SUZANNE

JEAN-MARIE BUCHET, B, 1974

16MM, VO FR ST ANG/FR OV ENG OND, 125’

- 7.12 > 20:00 + RENCONTRE/ONTMOETING**
- 8.12 > 22:00**

Het uitbundig wrede “Tarzoon” is de eerste lange animatiefilm die in België gemaakt werd en die op stoutmoedige wijze wou rivaliseren met dé referentie van het genre, namelijk het Amerikaanse “Fritz the Cat” van Ralph Bakshi. De film is tegendraads, sexueel oncorrect, bijtend en radicaal. Met een zelfs door John Waters niet te evenaren slechte smaak, overstijgt “Tarzoon” de onbeschaamdheid van Bakshi door de meest kitsche icoon van de Amerikaanse puriteinse cultuur aan te vallen. De erfgenamen van Edgar Rice Burroughs konden er niet mee lachen en dienden prompt een klacht in die ze natuurlijk wonnen in de Verenigde Staten. De anti-held Tarzoon werd herdoopt in Shame. Maar het kwaad was al geschied : de onuitsprekelijke spermaspuwende Zombits en hun militaire optocht, de mensetende pygmeëen, de nymfomane bloemen en de slip van Tarzoon (excuseer : Shame) bevolken sinds dan onze armzalig koortsige en klamme verbeeldingen. De in alcoholwalmen gehulde hersenspinsels van de Vliegende Belg kunnen zonder probleem concurreren met de replieken van Ben in die andere oneerbiedige film “C’est arrivé près de chez vous”. Reeds een klassieker, maar nog steeds nat achter de oren…

Bijzonder grappige, droogkomische film die de tand des tijds wonderwel heeft doorstaan. Tevens een typisch product van de “oneerbiedige” jaren ‘70, dat met zeer beperkte artistieke en financiële middelen tot stand kwam. De opzet kan men als minimalistisch bestempen: 5 decors waarin slechts 5 personages zich voortbewegen en dat alles gevat in 15 statische sequentie-opnames…
De beginsituatie is vrij banaal: Suzanne ziet het niet meer zitten met Albert en gaat ervandoor. Volgen dan de verdere verwickelingen waarbij Albert en Suzanne en hun gemeenschappelijke vrienden Emile, Pélagie en Victor mekaar voortdurend achternahollen of tegen het lijf lopen, waarbij keer op keer hun innerlijke leegte aan het licht treedt. Aan het eind van de film staan we letterlijk nog even ver als aan het begin…
Op één enkele monoloog na (waarin Proust aan de orde is), bevat de script vooral flitsende dialogogjes. Inhoudelijk nogal onbeduidend, zijn deze doordrongen van een absurde poëzie die aan Beckett herinnert.
Regie-assistent Boris Lehman zegt verder over deze film: “Jean-Marie Buchet kan men gerust in het rijtje plaatsen van een Bresson of een Duras, maar dan bekeken door de bril van een Henri Rousseau, maar dan bekeken door de bril van een Henri Rousseau. Men kan hem verder typeren als ónze Jean Eustache, ontdaan van zijn specifiek Parijse context.”

VIVEMENT CE SOIR

PATRICK VAN ANTWERPEN, B. 1985

35MM, VO FR ST ANG/FR OV ENG OND, 80’

WAAR DE VOGELTJES HOESTEN

FRANS BUYENS, B. 1974

16MM, VO NL /NL OV , 90’ (SOUS RESERVE EN 16MM ST ANG)

- 7.12 > 22:00**
- 8.12 > 18:00**

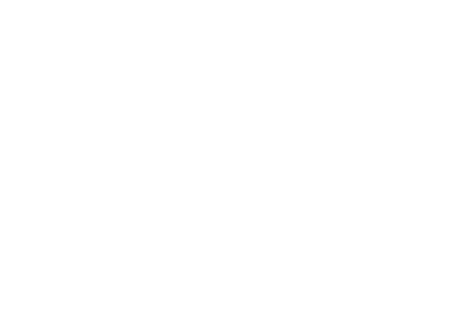
Tout au long de sa trop discrète et trop brève carrière, Patrick Van Antwerpen a bâti une œuvre à l’écart des standards à la mode de l’industrie cinématographique, des films conçus comme des expériences menées de manière artisanale. “ Le film, écrit-il à propos de Vivement ce soir, relate le déroulement d’une journée dans un supermarché de la région bruxelloise. L’histoire de cette journée, avec ses petits événements drôles ou pathétiques, constituent la trame générale du film. Les situations traitées par petites touches successives mettent en évidence certains de nos comportements face à la nourriture, le côté répétitif de nos gestes et de nos déplacements dans cet univers clos… ” L’humour est à chaque coin de plan, de l’humour qui, comme le concevait Tati, manifeste notre pitoyable condition d’hommes et de femmes plongés dans un monde unidimensionnel, absurde. Un univers très belge aussi, capté par un regard à la fois timide, tendre et naïf, où peut se glisser une ironie grinçante, voire un brin de révolte. “ Dans cent ans, il ne restera probablement plus que ça du cinéma belge ” (Jean-Marie Buchet).

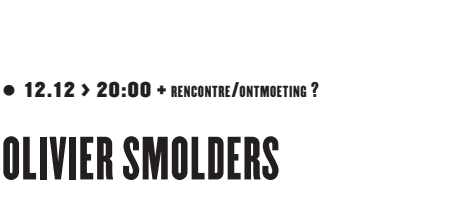
Surnommé le “Joris Ivens flamand”, Frans Buyens est connu pour ses nombreux documentaires engagés, lui qui fût résistant et militant communiste, mais aussi écrivain, éditeur, fondateur d’un théâtre satyrique, … et on en passe. Aujourd’hui âgé de 78 ans, il continue à travailler, alors que depuis peu, on lui rend hommage à Paris, à New-York, et à présent au Nova! Buyens a effectivement réalisé des fictions, tout aussi pamphlétaires et “conscientisatrices” que son “cinéma-vérité”, d’où sa présence dans ce programme. “Là où toussent les petits oiseaux” est l’histoire d’amour entre une fleuriste et un épouvantail qui, une fois en ville seront victimes de leur propre esprit de lucre. Une fable écologique et humoristique dénonçant farouchement notre société de consommation et de spéculation, et rappelant certains films de la nouvelle vague de l’ex-Tchécoslovaquie. Un film plus que rarement montré, même à l’époque, et enfin visible au Nova! Existant en version française, nous avons préféré la copie originale non sous-titrée (quoique peut-être avec st.angl?). Un synopsis sera dès lors distribué à l’entrée. Et même si vous ne comprendrez pas toutes les subtilités, certaines séquences vous surprendront par leur inventivité. A découvrir coûte que coûte!

Tijdens zijn discrete en te korte carrière heeft Patrick Van Antwerpen een oeuvre opgebouwd dat afstand neemt van de modieuse gebruiken van de cinematografische industrie : zijn films zijn opgevat als op artisanale manier beleefde ervaringen.
« De film », schrijft hij naar aanleiding van Vivement ce soir, « gaat over het verloop van een dag in een supermarkt van het Brussels Gewest. De geschiedenis van een dergelijke dag, met zijn grappige of pathetische gebeurtenissen, vormt het raamwerk van de film. De situaties die behandeld worden door opeenvolgende korte scènes, maken onze gedragingen duidelijk ten opzichte van voedsel, het herhalend karakter van onze gedragingen en onze verplaatsingen in dat kleine universum ». Humor is steeds van de partij, humor die, zoals Tati die opvatte, onze beklagenswaardige levenscondities als mannen en vrouwen duidelijk maken in een eendimensionale, absurde wereld. Een heel Belgisch universum ook, gekenmerkt door een tegelijkertijd timide, tedere en naieve aanpak, vaak aangevuld door een knarsende ironie, zelfs een stuk revolte.
« Over 100 jaar zal er vermoedelijk alleen dat nog overblijven van de Belgische cinema » (Jean-Marie Buchet).

Zijn bijnaam is de “ Vlaamse Joris Ivens”. Frans Buyens is gekend voor zijn meertalige geëngageerde documentaires. Hij was weerstander en communistisch militant, was ook schrijver, uitgever, stichter van een satirisch theater … en nog veel meer. Vandaag, 78 jaar oud, blijft hij doorwerken. Hij is onlangs gehuldigd in Parijs en New-York … en nu ook in Nova!
Inderdaad realiseerde hij ook ficties die even pamfletair en bewustzijnvol zijn dan zijn “cinema-vérité”.
“Waar de vogeljes hoesten” is een liefdesverhaal tussen een bloemenverkoopster en een vogelverschrikker, die eens in de stad aangekomen, snel slachtoffer worden van hun winstbejag. Een ecologisch en humoristisch fabeltje dat onze consumptie- en speculatiemaatschappij op een woeste manier verklikt. Het doet ook denken aan sommige films van de Tjechische nieuwe vague. Zelden vertoond, zelfs in zijn tijd, wordt “Waar de vogeljes hoesten.” in exclusiviteit in de Nova vertoond. Er bestaat ook een franstalige versie, maar we hebben de originele versie, zonder ondertitels gekozen. Pech voor de franstaligen, maar je kunt ze misschien af en toe iets toefluisteren!

Au travers des nombreux courts métrages qu’Olivier Smolders a déjà réalisés, se dessine une oeuvre d’une remarquable et rare cohérence. Sa maîtrise du format ‘court’ est telle que ses films sembleraient s’inscrire dans un registre plus proche de la ‘nouvelle’ littéraire, en tant que genre, que dans celui du court métrage tel qu’on l’entend habituellement. D’une rigueur esthétique singulière, voire même déconcertante, ses films déploient une narration qui touche à ce qu’il peut y avoir de plus profond et indéfinissable dans l’âme humaine: des fantasmes non avoués, des contradictions insolu-

LYSISTRATA

LUDO MICH, B. 1976

16MM, VO ANG & NL ST NL & FR/ENG & NL OV FR & NL OND, 65’

+ MY TAYLOR IS WITCH

LUDO MICH, B. 1974, 16MM, VO NL/NL OV, 20’

+ SATURNUS

LUDO MICH, B. 16MM, V INT, 20’

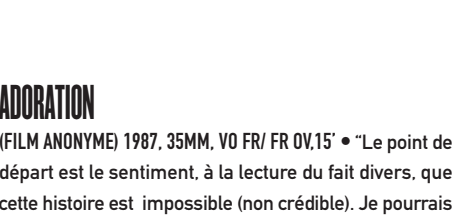
bles, des confessions intimes et troublantes. Il y a peu, Smolders est passé au long métrage, pour la première fois. On l’attend avec impatience…
<FR/NL> *Doorheen de vele kortfilms die Olivier Smolders al gemaakt heeft, tekent zich een opmerkelijk en coherent oeuvre af. Zijn vakmanschap bestaat er in dat zijn kortfilms dichter bij nieuwe literatuurvormen aanleunen, dan bij de gewone conventies van het genre. Het zijn stijloefeningen voor een langspeelfilm. Zijn esthetiek is op z’n minst bijzonder, zelfs onthutsend, zijn verhalen gaan over het meest diepe en onnoembare in de menselijke ziel: verborgen fantasmes, onopgeloste conflicten, intieme bekentissen… Binnenkort zal Smolders zijn eerste lange film voltooien. Wij zijn zeer nieuwsgierig…*

AMATEUR

(FILM EN FORME DE POIRE) 1997, 35MM, VO FR/FR OV, 26’
• Sorte de lettre filmée où la voix off d’un cinéaste explique à un amour lointain qu’ il invite des inconnues à se déshabiller devant sa caméra. A l’image, les femmes se dénuident, le narrateur nous menant dans une fiction où nous sommes peut-être le principal personnage…
<FR/NL> *Film-brieven van een cineast die uitlegt aan een verre geliefde dat hij onbekenden uitnodigt om zich uit te kleden voor zijn camera. De beschouwingen van de voice over bij de beelden van ontklede vrouwen leiden ons naar een fictie waarin de kijker hoofdpersonage is.*

Adaptation très libre de la pièce satirique d’Aristophane, “Lysistrata” est l’unique long métrage de Ludo Mich, artiste avant-gardiste anversois qui n’avait alors réalisé que quelques courts-métrages expérimentaux dont deux seront montrés en avant-programme. “Lysistrata” donne un aperçu de la création cinématographique, théâtrale et conceptuelle, low budget, qui sévissait alors durant cette période. Tourné en 16mm couleur dans un unique studio décoré de manière rudimentaire où se déplacent un peu anarchiquement des acteurs entièrement nus (mais qui s’en donnent à cœur joie), “Lysistrata” nous conte donc la révolte des femmes grecques au cours de l’assiègement d’Athènes par les troupes spartiates. Elles décident de s’enfermer dans l’Acropole, refusant toute relation sexuelle tant que les hommes ne leur promettent de cesser de faire la guerre. Féminisme et anti-militarisme sont donc au rendez-vous, mais aussi l’hymne nationale belge dénaturée et autres anachronismes contestataires. Excentrique, personnel, frôlant le mauvais goût pour mieux attaquer le “bon”, ce film en forme de happening fait penser à la cinématographie underground New-Yorkaise. Et dire que cela s’est fait sur le sol de notre plat pays. Oufiti!

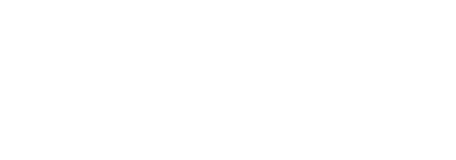
ADORATION (FILM ANONYME) 1987, 35MM, VO FR/ FR OV,15’
• “Le point de départ est le sentiment, à la lecture du fait divers, que cette histoire est impossible (non crédible). Je pourrais à la rigueur tuer celle que j’aime, la découper peut-être, la manger jamais. Cet “impossible” est une provocation” (O. Smolders).
<FR/NL> *“Het vertrekpunt is het gevoel bij het lezen van dit fait divers, dat dit verhaal onmogelijk is. Ik zou iemand van wie ik hou kunnen doden, in stukken snijden misschien, maar opeten, nooit. Dit “onmogelijke” is een provocatie. (O. Smolders)*

POINT DE FUITE

(FILM PÉDAGOGIQUE) 1988, 35MM, VO FR/FR OV,10’
• Une jeune institutrice rentre dans sa classe. Tous ses élèves sont nus comme si de rien n’était. Elle se déshabille. Un cours sur la perspective commence… Inspiré d’une nouvelle de Marcel Marïen,
<FR/NL> *Een jonge lerares komt binnen in haar klas, alle leerlingen zijn naakt alsof het niets is. Zij kleedt zich uit, een vreemde les in perspectief begint.*

NEUVAINE

(FILM POUR AMUSER LES CHAISES) 1984, 16MM, VO FR/FR OV,30’
• Neuvaine: série de prières accompagnées d’actes de dévotion et de pratiques de pénitence que l’on continue durant 9 jours pour obtenir une grâce particulière. Premier court métrage de Smolders, s’y retrouvent déjà des éléments propres à sa cinématographie, comme le rapport au texte, toujours admirablement écrit.
<FR /NL> *Noveen: godsdienstige oefening waarbij men, ter verkrijging van enige gunst, negen dagen bidt. Eerste kortfilm van Smolders, die reeds elementen bevat eigen aan zijn beeldtaal, zoals de relatie tot tekst, steeds wondermooi geschreven.*

Vrije bewerking van “Lysistrata”, het satarische stuk van Aristofanes. Het is meteen ook de enige langspeelfilm van Ludo Mich, avant-garde kunstenaar uit Antwerpen, van wie ook enkele kortfilms in dit programma zitten. “Lysistrata” geeft een goed beeld van wat een lowbudget theatraal-conceptuele filmcreatie uit deze periode is. De film met naakte acteurs werd gedraaid in 16mm in een rudimentair gedecoreerde studio. “Lysistrata” is het verhaal van de revolte van de vrouwen van Athene, die zich opsluiten in de Acropolis en weigeren om nog sexuele betrekkingen te hebben totdat de mannen beloven de oorlog op te geven. Feminisme en anti-militarisme voeren de boventoon in deze verfilming, maar ook de Belgische nationale hymne en andere betwiste anachronismen komen aan bod. Excentriek, persoonlijk en flirtend met de slechte smaak: deze film in de vorm van een happening doet denken aan Newyorkse underground toestanden, maar is weldegelijk een product uit eigen kleibodem!

PRINCESS

HERMAN WUYTS, B. 1969

35MM, N&B, VO NL ST FR/NL OV FR OND, 87'

• 6.12 > 24:00

"Princess" is een grafisch snoepje, een speels delirium, technisch perfect beheerd, ter verheerlijking van de poëtische en sexy beeldrhetoriek van de jaren '60, evenals een parodie op filmgenres als de James Bond-serie. De verhaallijn is eenvoudig: een freelance fotograaf wil een fotoroman maken met zijn liefde als heldin. Het succes van deze roman, die alle mogelijke clichés van sex en geweld exploiteert, brengt echter hun liefdesrelatie in gevaar: de actrice voelt zich op haar beurt uitgebuit. Deze enige langspeelfilm van Herman Wuyts werd slecht onthaald bij zijn release doordat de film zich op de onduidelijke grens bevindt tussen hommage aan en kritiek op het genre. Deze mislukking maakte een abrupt einde aan de filmambities van de regisseur. Dit kunnen we alleen maar betreuren, want eenmaal men aanvaard heeft dat de luchtigheid de vorm en de inhoud bepaalt, blijft "Princess" verrassen door zijn vernuftigheid. Door afstand te nemen van introspectie en werkelijkheidsgehalte, door verder te gaan daar waar Antonioni stopte bij het ontwikkelen van "Blow Up", is "Princess" een vermakelijkheid die geschraagd wordt door de encensering van het verlangen – zoals in de erotische cinema, maar waar, in tegenstelling tot deze laatste, het object van verlangen niet de naaktheid is, hoewel zeker present op het scherm, maar het fotografisch beeld zelf en haar verleidingskracht.

"Princess" est un bonbon graphique, un pur délire ludique, parfaitement maîtrisé techniquement, à la fois glorification de l'image poétique et sexy des années '60, et parodie des films de genre façon James Bond. Le récit: un photographe free-lance désire réaliser un roman-photo dont l'héroïne est son amie: le succès du roman, qui exploite les clichés sexe/violence, met en péril leur relation amoureuse, l'actrice se sentant exploitée à son tour. Seul long métrage d'Herman Wuyts, "Princess" fut très mal reçu à sa sortie, car le film se situait sur la frontière floue séparant l'hommage et la critique d'un genre. Cet échec mit fin aux projets cinématographiques du réalisateur. Dommage, car une fois accepté que la légèreté en constitue à la fois la forme et le propos, "Princess" ne cesse de surprendre par son inventivité. Délaissant l'introspection et le rapport au réel, explorant le terrain délaissé par Antonioni dans le développement de "Blow up", "Princess" est un divertissement reposant sur la mise en scène du désir – comme le cinéma érotique, mais à la différence de celui-ci, l'objet du désir n'y est pas la nudité, pourtant présente sur écran, mais l'image elle-même et son potentiel de séduction.

LE DIABOLIQUE DOCTEUR FLAK

JEAN-JACQUES ROUSSEAU, B. 1980

16MM, VO FR/FR OV, 95'

Avant que Canal+ ne s'en accapare et tente d'en tirer un produit de consommation vidéo à la mode, le cinéaste le plus fêlé de la région la plus sinistère de Belgique commentait des films qui ne ressemblaient à aucun autre sur cette planète. Même pas à ceux d'Ed Wood. Acoquiné de Victor Sergeant (un fana de surnaturel qui devint son scénariste et comédien favori), Jean-Jacques Rousseau démarra sa carrière par quelques courts métrages prometteurs (comme "Le reposoir", "L'étoile du mal" ou "Dossier réincarnation") oscillant entre gore, épouvante et action... "Le diabolique Docteur Flak" est son premier long métrage. Est-il possible d'en résumer le scénario? Non. Il y est bien question d'un sombre laboratoire, planqué dans les caves d'une famille wallonne pour le moins déboussolée. Et d'un docteur démoniaque qui caresse le projet de créer une nouvelle race d'êtres humains. Mais le principal se situe ailleurs, du côté de l'inventivité visuelle et de la liberté débridée de cette oeuvre bricolée de toutes pièces. Comme un Kaurismaki, Rousseau s'est entouré d'une série de fidèles collaborateurs: des autochtones de Souvret et des alentours de Charleroi, comédiens amateurs aux tronches étranges et au charisme subjuguant. Leur seule présence procure une infinie fascination à la vision de ce film. Signalons qu'un représentant de Jean-Jacques Rousseau, éventuellement encagoulé, sera peut-être présent lors de la projection pour vous parler de son nouveau projet: "Wallonie 2084".

• 13.12 > 24:00 + RENCONTRE/ONTMOETING

Voordat Canal+ er een trendy consumptieproduct van maakte, pleegde de meest getikte regisseur uit het meest geteisterde gebied van België de meest bizarre films van deze planeet. Zelfs Ed Wood kan er een punt aan zuigen. Jean-Jacques Rousseau zet zijn carrière in met enkele veelbelovende kortfilms, twijfelend tussen gore, griezel en actie, samen met partner-in-crime Victor Sergeant, een fan van het bovennatuurlijke die zijn scenarioschrijver en favoriete acteur is. "Le diabolique Docteur Flak" is zijn eerste langspeelfilm. Het scenario is onmogelijk samen te vatten. Er is een somber laboratorium, ergens in de kelders van een verwarde Waalse familie. En vanzelfsprekend een demonische dokter wiens doel de creatie van een nieuw mensenras is. Maar de voornaamste verdienste van deze film situeert zich in de visuele inventiviteit en de ongebreidelde vrijheid van dit filmisch knutselwerkje. Net zoals Kaurismaki, laat Rousseau zich omringen door een trouwe schare medewerkers, autochtonen uit Souvret en de omgeving van Charleroi, amateur-filmsterren met opmerkelijke tronies en meeslepend charisma. Enkel al hun aanwezigheid fascineert. Een vertegenwoordiger van Jean-Jacques Rousseau, waarschijnlijk in bivakmuts, zal misschien aanwezig zijn tijdens de voorstelling om de terugkeer van de vermale-dijde regisseur aan te kondigen.

PARTS OF THE FAMILY

LÉON PAUL DE BRUYN, B. 2000

16MM, VO ANGL ST NL/ENG OV NL OND, 93'

• 20.12 > 24:00 + RENCONTRE/ONTMOETING

Een enige avant-première... nergens anders dan in de Nova! En wat voor een film, vergelijkbaar met een uitgelaten productie van Eurociné uit de jaren 70! Zelfs volgens de Gentse filmmaker is deze film "verwongen" en moeilijk zomaar te vertellen. De producent, Johan Vandewoestijne alias James Desert, heeft er zich alleszins goed mee geamuseerd. Toch even proberen: een boef, achtervolgd door de Kortrijkse politie, gijzelt een jonge vrouw. Deze verblijft in een krot waar ze zich verschuilen. Ze stapt op een nagel. De pijn doet haar enkele moorden, die ze met veel plezier heeft gepleegd, weer beleven. Door haar omgeving uit te moorden, ondervindt ze opnieuw een familiegevoel. En plots, in het midden van de film, schakelt alles om. De zombies rijzen op en een kannibalistische orgie begint. Gruwelijke speciale effecten, lachwekkend omdat ze goedkoop zijn, stoppen niet meer. Deze duivelse vlam wordt op een bijzonder overtuigende manier vertolkt door de sexy Cecilia Bergqvist, een Zweedse die productie-assistente was bij "Dancer in the dark" van Lars von Trier, en die nu een carrière in de States begint. En om het mooi af te sluiten, als gueststar, komt Lloyd Kaufmann, de ontwerper van Troma Entertainment, in hoogsteigen persoon opdruiven!

Une avant-première unique et nulle part ailleurs qu'au Nova! Un film 100% "Z", digne des productions déjantées d'Eurociné des années 70! De l'avis même du réalisateur gantois, ce film est "tordu" et ne peut vraiment se résumer: ce dont le producteur, James Desert (alias Johan Vandewoestijne qui est aussi le monteur du film), s'amuse follement. Tentons l'exercice: un malfrat, poursuivit par la police de Courtrai, prend en otage une jeune femme. Cette dernière habite un chancre où ils se réfugient. Elle marche sur un clou. La douleur lui fait revenir en mémoire certains meurtres qu'elle a commis. Il s'avère qu'elle veut recréer une famille en massacrant son entourage. Et d'un coup, au milieu du film, tout bascule. Les zombies débarquent, une orgie anthropophage commence. Effets spéciaux gores hilarants de par leur pauvreté se succéderont alors sans complaisance, souvent avec humour. De plus, la succube est jouée de manière étonnamment convainquante par la sexy Cecilia Bergqvist, jeune suédoise qui entame à présent une carrière aux Etats-Unis. Et, pour couronner le tout, en "guest star", Lloyd Kaufmann en personne, le créateur de Troma Entertainment!!!

● **13.12 > 20:00** + RENCONTRE/ONTMOETING

● **14.12 > 18:00**

UNE PAGE D’AMOUR

MAURICE RABINOWICZ, B. 1977

35 MM. VO FR ST NL/FR OV NL OND. 97’

La critique cinématographique belge n’a jamais brillé par sa mansuétude envers la production nationale. Elle s’est même autorisé quelques assassinats en bonne et due forme de chef-d’œuvres comme L’homme au crâne rasé. Elle n’a pas manqué de démolir les films de Maurice Rabinowicz, un de nos cinéastes les plus importants… autant que méconnu ! Une page d’amour, comme déjà son très brechtien précédent film, le Nosférat, intègre des moments de théâtre à une action jouée avec un réalisme décalé, et c’est sans doute cette extrême distanciation qui a le plus déconcerté. François (Samy Frey) assiste de sa fenêtre à l’internement brutal de Carlos, un ouvrier en révolte qui a assassiné son patron. Une série de rencontres étranges, des comédiens militants, une belle inconnue (Géraldine Chaplin) l’amènera à tout remettre en question, une vie banale et routinière, une carrière de fonctionnaire, une fiancée bourgeoise et conformiste. Il décide d’organiser l’évasion de Carlos… Pour cette démolition en règle, lente, minutieuse, méthodique, des valeurs rancies de la bourgeoisie et du fascisme ordinaire, Maurice Rabinowicz avait fait appel à deux acteurs d’envergure internationale. Marc Hérouet en a signé la musique. Une œuvre à redécouvrir, dont Sélim Sasson disait qu’elle était un des films les plus importants du cinéma belge. Rien moins que cela.

VASE DE NOCES

THIERRY ZENO, B. 1974

35MM, SANS DIALOGUES/ZONDER DIALOGEN. 82’

● **13.12 > 22:00**

● **15.12 > 20:00** + RENCONTRE/ONTMOETING

De Belgische filmkritiek heeft nooit uitgeblonken in mildheid ten opzichte van de nationale produktie. Ze heeft zichzelf zelfs enkele echte moordaanslagen toegestaan op meesterwerken als “L’Homme au crâne rasé”. Ze deinse er eveneens niet voor terug om één van de films van Maurice Rabinowicz, één van onze belangrijkste cineasten, -jammergenoeg miskend- met de grond gelijk te maken ! Net zoals in zijn vorige zeer brechtiaanse film “Nosferat”, verwerkt hij in “Une page d’amour” theatrale momenten in een handeling die gespeeld wordt met een bevreemdend realisme. Het is deze extreme afstandelijkheid die ongetwijfeld het meest stoort. François (Samy Frey) is vanuit zijn venster getuige van de brutale arrestatie van Carlos, een opstandige arbeider die zijn baas vermoord heeft. Een opeenvolging van vreemde ontmoetingen, met onder andere militante acteurs en een schone onbekende (Géraldine Chaplin), brengen hem er toe zijn banaal en grijs bestaan als ambtenaar en de sleur van zijn burgelijke en conformistische verlovng in vraag te stellen. Hij besluit de ontsnapping van Carlos op touw te zetten. … Voor deze minutieuze en methodische vernietiging van de ranzige burgerlijke waarden en het ordinaire fascisme beriep Rabinowicz zich op twee acteurs met internationale uitstraling. Marc Hérouet componeerde de muziek. Dit kunstwerk, waarvan wijlen Sélim Sasson beweerde dat het één van de belangrijkste films is van de Belgische cinema, verdient absoluut een herontdekking.

“Vase de noccs”, een monument binnen de alternatieve Belgische film, blijft tot op vandaag de dag de enige langspeelfilm van een regisseur die sindsdien enkel documentaires maakt. En dit terwijl deze film nu nog voor voldoende opschudding zorgt, ware het maar binnen de geest van de toeschouwer, en bij zijn verschijning in binnen- en buitenland niet onbesproken bleef. De film werd zowel bejubeld als verketterd. Maar laten we het woord aan een kenner: Vase de noccs (…) “vertoont verwantschap met l’écriture automatique en speelt zich af in een gedesintegreerde realiteit, een microkosmos van objecten, fauna, flora en de hemel waar thema,s als de liefde, dood en verrijzenis, zowel als communicerende vaten, opduiken. (…) Ik begrijp dat sommigen deze film haten, niet vanwege de beruchte zoöfiële scene, maar om zijn formeel maniërisme en perfectionisme en de allegorische, quasi mystieke, aanpak. Maar in geen geval is dit een vulgaire en realistische film.” (dixit Boris Lehman) Wees bij deze gewaarschuwd!

Pour leur deuxième collaboration (après Cash? Cash!, film de genre commercial au demeurant fort bien mené), le tandem anversois Paul Collet et Pierre Drouot avaient l’ambition de réaliser le premier film érotique de qualité de notre belge cinématographie. Et le pari est des plus réussi. Dans le huis-clos d’une maison bourgeoise cosue va se déployer un cérémonial pervers : l’initiation, la lente entreprise de domination, par un jeune et riche obsédé, d’une timide demoiselle qu’il asservit à ses caprices : il la façonne, l’humilie, en fait son jouet désirable et soumis. Mais le maître aura tôt fait de devenir l’esclave de son esclave… D’un érotisme mesuré, esthétisé, fort peu racoleur (que la censure édulcora pourtant), L’étreinte est une ode féministe, sorte d’anti-Histoire d’O, réalisé sept ans avant le nanar bcbg de Just Jaeckin. Le succès, pour les deux Anversois, sera cette fois au rendez-vous pour leur film suivant, “Louisa, een woord van liefde”, conte sentimental qui reflètera bien les idéaux de la génération anti-conformiste, pacifiste et libertaire, chant de l’amour libre et de la vie communautaire .

LE REVOLVER AUX CHEVEUX ROUGES

FREDERIC GEILFUS, B. 1974

35MM, VO FR/ FR OV. 90’

● **14.12 > 22:00** > GRATIS

Voor hun tweede samenwerking, trachtte de Antwerpse tandem Paul Collet en Pierre Drouot de eerste degelijke erotische film te maken van onze Belgische filmgeschiedenis. En het is hun gelukt! Achter de gesloten deuren van een burgerlijk herenhuis ontvouwt zich een perverse ceremonie: de trage initiatie en de dominantie van een rijke jongeman op een vertegen juffrouw. Hij verneert haar en maakt van haar zijn begeerlijk en onderworpen speel-objekt. Maar de meester wordt al snel de slaaf… “De omhelzing” is eigenlijk een feministisch lofdicht, estetisch en gematigd erotisch hoewel de censuur toch nog iets te zeggen had. Het is een soort anti-“Histoire d’O”, gemaakt zeven jaar voor de klassieke en gladdede film van Justin Jaeckin. Succes valt onze twee Antwerpse regisseurs te beurt met hun volgende film, “Louisa, een woord van liefde”.

● **14.12 > 20:00** + RENCONTRE/ONTMOETING

● **15.12 > 18:00**

Le Bruxellois Frédéric Geilfus, jusqu'alors directeur photo sur de nombreux films de fiction et documentaires, n'a alors "que" 56 ans lorsqu'il se lance, avec sa femme - Denise Geilfus, co-scénariste du film avec Raphaël Cluzel - dans l'adaptation d'un roman de G.K. Chesterton, "Manalive" ou "Survivant". Il en sort un premier et unique long-métrage, fantaisiste, sans pareil, aux réminiscences sur-réalistes (Breton, Magritte) qui passionnent le couple. "C'est la notion d'humour qui a été prépondérante dans le choix du sujet. L'humour suppose une certaine façon d'être à la différence de l'esprit, qui, lui, peut se faire exclusivement aux dépends d'autrui. Dans l'humour, non seulement on s'implique soi-même, mais la moquerie reste empreinte de sympathie et de participation." (D.Geilfus). Dans un château délabré en passe d'être transformé en asile de fous, un énigmatique étranger, prénommé "Innocent", s'introduit parmi une communauté d'intellectuels inquiets, les entraînant dans des jeux étranges, saugrenus, et leur apportant une bouffée d'oxygène anticonformiste. Ce qui n'est pas au goût de certains qui pensent voir en cet individu un meurtrier... Qui aura raison? A la fois drôle, sarcastique, léger, un peu frondeur mais sans agressivité, bref divertissant, "Le revolver aux cheveux rouges" n'eu que peu de succès auprès du public. Peut-être parce qu'il n'est pas à regarder ou comprendre comme film normal et demande une réelle implication de l'imaginaire de chacun. Un peu à l'image du générique d'introduction, une animation réalisée par Gérald Frydman, et qui engage le spectateur à la sympathie et à la distanciation. Une projection exceptionnelle et gratuite, offerte par le producteur, André Weis (et peut-être en sa présence ainsi que celle du monteur, Daniel De Valck). A ne vraiment pas manquer!

L'ETREINTE

PAUL COLLET & PIERRE DROUOT, B. 1968

35 MM . VO FR ST NL/FR OV NL OND. 106’

Brusselaar Frédérique Geilfus was fotograaf voor verscheidene fictiefilms en documentaires alvorens hij zelf zijn eerste film maakte. Hij was toen “nog maar” 56 jaar. Samen met zijn vrouw Denis Geilfus, co-scenariste van de film met Raphaël Cluzel, stortte hij zich op een bewerking van Chesterton’s roman “Manalive”. Het resultaat is een unieke langspeelfilm, zeer fantasierijk, uitzonderlijk, met surrealistische verwijzingen.

In een vervallen kasteel dat op het punt staat omgebouwd te worden tot psychiatrische instelling, introduceert een mysterieuze vreemdeling zich in een gemeenschap van verontruste intellectuelen. Hij zet hen aan tot vreemde spelletjes die een frisse bries doen waaien met hun anti-conformisme. Dit bevalt niet iedereen, sommigen zien in hem een moordenaar… Wie weet ? Ondanks het milde sarcasme en de humor, kende de film slechts weinig succes bij het publiek. Misschien omdat de film een reële inspanning van ieder zijn verbeelding eist en zich niet zomaar laat bekijken ? Reeds vanaf de begincredits, brengt een animatie van Gerald Frydman de kijker in een atmosfeer van sympathieke afstandelijkheid. Deze uitzonderlijke projectie, gratis aangeboden door de producteur André Weis, opgeluisterd door zijn aanwezigheid en die van de monteur Daniel De Valck, is dus absoluut niet te missen !

● **15.12 > 22:00** + RENCONTRE/ONTMOETING

HOME SWEET HOME

BENOIT LAMY, B-FR, 1973

35MM, VO FR ST ANGL/FR OV ENG OND, 91'

Premier long métrage de Benoît Lamy, ce savoureux “Home Sweet Home” libère toujours, presque 30 ans après sa sortie, tout son potentiel transgressif et sa trulence. Les protagonistes de “Home Sweet Home” sont des personnes âgées, placées dans un home bruxellois dont le quotidien est dicté par des règles quasi militaires, traités avec condescendance, voire humiliés comme des enfants désobéissants. A l’arrivée d’une nouvel-le pensionnaire, Jules, septuagénaire insoumis et scandaleusement vivant, se réveille et entraîne à sa suite une vingtaine de vieilles dames, dans une révolte de moins en moins passive contre la directrice d’abord, les pompiers et les gendarmes ensuite. Cadrant au plus près ses acteurs, Benoît Lamy fait ressortir avec justesse et un sens redoutable de l’observation solitude, désir, indignation et tendresse au sein d’un microcosme régi comme tant d’autres par des rapports de pouvoir et d’argent. Le parler cru, très “belge”, la distribution épatante et la photographie, chaleureuse et frontale, renforcent l’impression de prise sur le vif, ce qui permet à “Home Sweet Home” de conserver, libre, audacieux et impertinent, tout son impact en 2002.

Waarom weet niemand, maar de vrienden Wout en Frank bevinden zich samen met Paul, een onbekende, in een nachtelijk bos. Ontsnappingspogingen lopen op niets uit, de situatie is uitzichtloos. Geleidelijk aan onts-taait er een bizarre driehoeksverhouding tussen de per-sonages: er is een slachtoffer, een aanrander en een verzorger. De realiteitszin houdt op te bestaan. De sce-nes wisselen tussen komisch en tragisch, en de hele situatie neemt een oncontroleerbare en vreemde wen-ding, geaccentueerd door een intelligent visueel spel dat vaagweg herinnert aan “Blair Witch Project” maar daar houdt dan ook elke vergelijking op, want “The Cut-ting” is een metafysische fictie in de vorm van een nachtmerrieactige grap.

The Cutting is een scenario van Paul Pourveur en de productie is van De Filmfabriek, zowel een productie-huis gespecialiseerd in multimedia als een artiesten-collectief. Hun werken gaan van films over CD-rom’s en installaties tot bijdragen aan theaterstukken (Wim Vandekeybus, Jan Fabre, Guy Cassiers...). Hun laats-te productie, Goldfish Game, siert momenteel de affi-che in Vlaanderen.

Het kostelijke “Home Sweet Home”, eerste langspeel-film van Benoît Lamy, heeft na tien jaar nog niets verlo-ren van zijn limietoverschrijdend potentieel en zijn oors-pronkelijke pittigheid. De protagonisten van deze film zijn bejaarde mensen die in een Brussels tehuis verblij-ven waar het dagelijkse leven gedicteed wordt door mili-taristische regels en waar ze behandeld worden met neerbuigendheid, en er zelfs vernederd worden als onge-hoorzame kinderen. De nieuwe bewoner Jules, een kras-se zeventigjarige vrijbuiters, kan deze gang van zaken niet aanvaarden en sleurt een twintigtal oude dametjes mee in een alsmäär minder passieve opstand tegen respec-tievelijk de directrice, de pompiers en de gendarme. Door dichte cadrering ten opzichte van zijn acteurs, toont Lamy met precisie en een groot gevoel voor observatie de eenzaamheid, het verlangen en de tederheid in een microcosmos die beheerst wordt door macht en geld. De ‘Brusselse’ ongepolijste manier van spreken, de uitzon-derlijke cast en de warme en frontale fotografie verster-ken een gevoel van directheid waardoor het stoutmoe-dige en impertinente “Home Sweet Home” zijn impact heeft weten te behouden.

Waarom weet niemand, maar de vrienden Wout en Frank bevinden zich samen met Paul, een onbekende, in een nachtelijk bos. Ontsnappingspogingen lopen op niets uit, de situatie is uitzichtloos. Geleidelijk aan onts-taait er een bizarre driehoeksverhouding tussen de per-sonages: er is een slachtoffer, een aanrander en een verzorger. De realiteitszin houdt op te bestaan. De sce-nes wisselen tussen komisch en tragisch, en de hele situatie neemt een oncontroleerbare en vreemde wen-ding, geaccentueerd door een intelligent visueel spel dat vaagweg herinnert aan “Blair Witch Project” maar daar houdt dan ook elke vergelijking op, want “The Cut-ting” is een metafysische fictie in de vorm van een nachtmerrieactige grap.

THE CUTTING

PETER MISSOTTEN & BRAM SMEYERS, B, 2000

VIDEO, VO NL ST FR/NL OV FR OND, 95'

Waarom weet niemand, maar de vrienden Wout en Frank bevinden zich samen met Paul, een onbekende, in een nachtelijk bos. Ontsnappingspogingen lopen op niets uit, de situatie is uitzichtloos. Geleidelijk aan onts-taait er een bizarre driehoeksverhouding tussen de per-sonages: er is een slachtoffer, een aanrander en een verzorger. De realiteitszin houdt op te bestaan. De sce-nes wisselen tussen komisch en tragisch, en de hele situatie neemt een oncontroleerbare en vreemde wen-ding, geaccentueerd door een intelligent visueel spel dat vaagweg herinnert aan “Blair Witch Project” maar daar houdt dan ook elke vergelijking op, want “The Cut-ting” is een metafysische fictie in de vorm van een nachtmerrieactige grap.

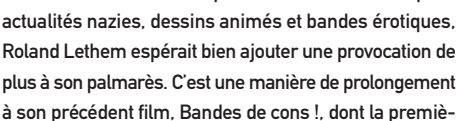
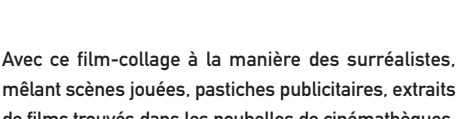
● **19.12 > 20:00** + RENCONTRE/ONTMOETING

● **19.12 > 22:00** + RENCONTRE/ONTMOETING

LA VIE SEXUELLE DES BELGES

JAN BUCQUOY, B, 1994

35MM, VO FR ST NL/FR OV NED OND, 85'

Avec ce film-collage à la manière des surréalistes, mêlant scènes jouées, pastiches publicitaires, extraits de films trouvés dans les poubelles de cinémathèques, actualités nazies, dessins animés et bandes érotiques, Roland Lethem espérait bien ajouter une provocation de plus à son palmarès. C’est une manière de prolongement à son précédent film, Bandes de cons !, dont la première projection avait provoqué une bagarre générale (avec couteau) : il s’agissait de quatre plans fixes de vingt minu-tes chacun montrant un doigt s’introduisant lentement dans une narine sur fond sonore de halètements obscè-nes. Dans Le saigneur, le spectateur est promené dans un discours polymorphe, éclaté, avec ses moments d’an-thologie, tel cette appétissante (fausse) interview de Jean-Marie Buchet, collectionneur de vieux tampons hygiéni-ques. Pamphlet sur le fascisme (le Ministère de la Justice ne s’y est pas trompé, qui pria l’auteur de venir s’expli-quer en ses bureaux), Le saigneur est avec nous met une fois de plus le spectateur devant sa propre image.

Tout commence dans le fin fond de la Flandre des années cinquante. Jan Bucquoy est né. Bien avant de devenir le trublion que l’on connaît aujourd’hui, Jan fut touché de plein fouet par la belgitude: bercé dans l’atmosphère peti-te-bourgeoise d’une famille d’Harelbeke, rien ne pouvait lui présager un avenir palpitant… Pourtant, c’est en débarquant à Bruxelles que la vie va se révéler plus attrayante. Jan découvre le bistrot anar le Dolle Mol, qui lui ouvrira bien des horizons, et se plonge dans la litté-rature, Karl Marx et le sexe.

Vous l’aurez compris, cette “Vie sexuelle des Belges” est avant tout la vie sexuelle de Jan Bucquoy. Ou du moins, la première partie (le récit s’arrête ici dans les années septante) d’une trilogie autobiographique qui donnera lieu par la suite à “Camping Cosmos”, “La vie politique des Belges” etc. On connaissait Bucquoy, l’auteur et scé-nariste de bandes dessinées (rappelez-vous de la série “Jaunes” notamment), le conservateur des musées du slip et de la femme, le barman du Dolle Mol, le “provo” qui déclencha un scandale sur le plateau d’une émission de Dechavanne, celui qui provoqua la suppression d’une émission d’Hervé Meillon suite à un savoureux “débat” qui tourna “mal”, celui qui immola par le feu un vrai-faux tableau de René Magritte… Avec ce film “pauvre” (tour-né sans financement public) et totalement différent de la BD du même nom, Bucquoy touchait pour la première fois au cinéma avec une ironie, une maladresse et une (auto)dérision singulières.

Met deze surrealistisch aandoende collagefilm ging Roland Lethem andermaal de provocerende toer op. Geacteerde scènes wisselen af met nep-reclamespots, afgedankt filmmateriaal, archiefbeelden uit het nazi-tijdperk en fragmenten uit tekenfilms en pornoprenten. “Le saigneur…” vormt in zekere zin het vervolg op “Ban-des de cons!”, Lethems vorige film die bij de première ontaarde in een heuse vechtpartij met getrokken mes-sen! Die film bestaat namelijk uit vier statische opna-mes van elk ca. 20 min. waarbij men telkens een vinger te zien krijgt die tergend langzaam een neusgat bin-nendringt. De klankband geeft ondertussen opwindend gehijg ten beste… De beeldtaal van “Le saigneur…” doet heel gevarieerd en zelfs versplinterd aan. Toch bevat de film ook van die uitgelezen momenten zoals bv. het aan-trekkelijke (nep-)interview met Jean-Marie Buchet, verwoed verzamelaar van oude maandverbanden… Dat het fascisme serieus aan de kaak gesteld wordt, is ook het toenmalig ministerie van justitie niet ontgaan: Lethem moest zich dienaangaande persoonlijk komen verantwoorden! De maker van de film was er m.a.w. in geslaagd de toeschouwer nogmaals te confronteren met zijn eigen schaduwkanten…

Het begint allemaal in het verre Vlaanderen van de jaren ‘50. Jan Bucquoy wordt geboren. Alvorens herrieschop-per te worden, groeit Jan op en krijgt hij een slag van de Belgische molen. Gewiegd in de atmosfeer van de klei-ne bourgeoisie, wees niets op een bruisende toekomst… Later zoekt hij zijn geluk elders, in Brussel, en het is daar dat nieuwe horizonten zich openen: hij ontdekt het anar-chistencafé De Dolle Mol, en hij stort zich op de literatuur, Marx en de vrouwen.

U heeft het goed begrepen, “Het sexuele leven van de Belgen” gaat vooral over het sexuele leven van Jan Buc-quoy. Het is het eerste deel van een autobiografische tri-logie (deel 1 stopt in de jaren ‘70), later gevolgd door “Camping Cosmos” en “La vie politique des Belges”. We kenden Bucquoy voorheen als auteur/scenarist van strip-verhalen, als conservator van het Slippenmuseum en het Museum van de Vrouw, als barman van de Dolle Mol (ondertussen ter ziele gegaan), als provocateur die een schandaal ontketent nadat hij een slipje van ons aller Fabiola op televisie toont… Met deze “arme” film, gedraaid zonder overheidssteun, toont Bucquoy voor het eerst een film benaderd met de nodige ironie, onbeholpenheid en een buitengewone (zelf)spot.

Waarom weet niemand, maar de vrienden Wout en Frank bevinden zich samen met Paul, een onbekende, in een nachtelijk bos. Ontsnappingspogingen lopen op niets uit, de situatie is uitzichtloos. Geleidelijk aan onts-taait er een bizarre driehoeksverhouding tussen de per-sonages: er is een slachtoffer, een aanrander en een verzorger. De realiteitszin houdt op te bestaan. De sce-nes wisselen tussen komisch en tragisch, en de hele situatie neemt een oncontroleerbare en vreemde wen-ding, geaccentueerd door een intelligent visueel spel dat vaagweg herinnert aan “Blair Witch Project” maar daar houdt dan ook elke vergelijking op, want “The Cut-ting” is een metafysische fictie in de vorm van een nachtmerrieactige grap.

The Cutting is een scenario van Paul Pourveur en de productie is van De Filmfabriek, zowel een productie-huis gespecialiseerd in multimedia als een artiesten-collectief. Hun werken gaan van films over CD-rom’s en installaties tot bijdragen aan theaterstukken (Wim Vandekeybus, Jan Fabre, Guy Cassiers...). Hun laats-te productie, Goldfish Game, siert momenteel de affi-che in Vlaanderen.

Met deze surrealistisch aandoende collagefilm ging Roland Lethem andermaal de provocerende toer op. Geacteerde scènes wisselen af met nep-reclamespots, afgedankt filmmateriaal, archiefbeelden uit het nazi-tijdperk en fragmenten uit tekenfilms en pornoprenten. “Le saigneur…” vormt in zekere zin het vervolg op “Ban-des de cons!”, Lethems vorige film die bij de première ontaarde in een heuse vechtpartij met getrokken mes-sen! Die film bestaat namelijk uit vier statische opna-mes van elk ca. 20 min. waarbij men telkens een vinger te zien krijgt die tergend langzaam een neusgat bin-nendringt. De klankband geeft ondertussen opwindend gehijg ten beste… De beeldtaal van “Le saigneur…” doet heel gevarieerd en zelfs versplinterd aan. Toch bevat de film ook van die uitgelezen momenten zoals bv. het aan-trekkelijke (nep-)interview met Jean-Marie Buchet, verwoed verzamelaar van oude maandverbanden… Dat het fascisme serieus aan de kaak gesteld wordt, is ook het toenmalig ministerie van justitie niet ontgaan: Lethem moest zich dienaangaande persoonlijk komen verantwoorden! De maker van de film was er m.a.w. in geslaagd de toeschouwer nogmaals te confronteren met zijn eigen schaduwkanten…

LE SAIGNEUR EST AVEC NOUS

ROLAND LETHEM, B, 1974

16 MM, VO FR/FR OV, 90'

Met deze surrealistisch aandoende collagefilm ging Roland Lethem andermaal de provocerende toer op. Geacteerde scènes wisselen af met nep-reclamespots, afgedankt filmmateriaal, archiefbeelden uit het nazi-tijdperk en fragmenten uit tekenfilms en pornoprenten. “Le saigneur…” vormt in zekere zin het vervolg op “Ban-des de cons!”, Lethems vorige film die bij de première ontaarde in een heuse vechtpartij met getrokken mes-sen! Die film bestaat namelijk uit vier statische opna-mes van elk ca. 20 min. waarbij men telkens een vinger te zien krijgt die tergend langzaam een neusgat bin-nendringt. De klankband geeft ondertussen opwindend gehijg ten beste… De beeldtaal van “Le saigneur…” doet heel gevarieerd en zelfs versplinterd aan. Toch bevat de film ook van die uitgelezen momenten zoals bv. het aan-trekkelijke (nep-)interview met Jean-Marie Buchet, verwoed verzamelaar van oude maandverbanden… Dat het fascisme serieus aan de kaak gesteld wordt, is ook het toenmalig ministerie van justitie niet ontgaan: Lethem moest zich dienaangaande persoonlijk komen verantwoorden! De maker van de film was er m.a.w. in geslaagd de toeschouwer nogmaals te confronteren met zijn eigen schaduwkanten…

● **20.12 > 20:00** + RENCONTRE/ONTMOETING

● **21.12 > 18:00**

S.

GUIDO HENDERICKX, B, 1998

35MM, VO NL ST FR/NL OV FR OND, 94'

“S” est tout ce que l’on connaît du nom d’une jeune fille, bi-sexuelle, d’une beauté empreinte d’une noirceur rava-geuse, et qui émotionnellement est à la dérive. Marquée par des rapports familiaux des plus désaxés - une mère prostituée avec qui elle ne sait communiquer, un père, condamné pour meurtre, qui peut-être abusa d’elle quand elle était petite - S mène une vie détraquée, erra-tique et extravagante. Entre New-York et Bruxelles, où finalement elle se retrouve à travailler dans un peep-show, elle est désespérement à la quête de ‘quelque-chose’, et pourtant ne vit que des relations amoureuses vouées à une sorte d’auto-destruction.

Etonnant sous son aspect visuel et formel. “S” est un film qui se déploie dans une fluidité très ‘graphique’, que ce soit au niveau de la photographie qu’à celui du montage. L’image ultra-stylisée qui se dégage du film a d’ailleurs surpris pas mal de cinéphiles; comme aussi , dans un tout autre registre, la prestation de l’actrice Natali Broods dans le rôle de S. Mais pourquoi donc ce film n’eut droit qu’à une sortie furtive ici à Bruxelles ? (et puis, jouons la carte promo !): la musique qui ponctue le film est de dEUS).

GEJAAGD DOOR DE WINST (AUTANT EN EMPORTE L'ARGENT)

- 21.12 > 20:00** + RENCONTRE/ONTMOETING
- 22.12 > 18:00**

(kort of lang, fictie of documentaire). Het experiment heeft z’n plaats in de Belgische filmgeschiedenis verdiend, vooral voor de eerste erg polemische producties, maar ook voor de hardnekkige manier waarop ze tegen de regels van de filmindustrie inging. Uit die eerste periode kozen we “Gejaagd door de winst”, een langspeelfilm die uit drie korte delen bestaat die over een periode van 8 jaar werden gerealiseerd. Rode lijn is het thema van de bewapening en de hightech-industrie. Ernstige onderwerpen die met veel humor worden aangepakt, waarbij archief-beelden en fictie worden vermengd. Kortom, politieke fictie-farces die u niet mag missen.

Een jong biseksueel meisje van een mededogenloze schoonheid. “S” genoemd, staat emotioneel op instorten. Getraumatiseerd door haar ouders ^ moeder is een prostituée waarmee ze niet kan communiceren en haar vader, veroordeeld voor moord, misbruikte haar mis-schien in haar jonge jaren ^ leidt ze een losbandig en extravagant leven. Pendelend tussen New York en Brus-sel komt ze uiteindelijk terecht in een Brusselse peeps-how. In haar zoektocht naar een ander leven engageert ze zich echter enkel in auto-destructieve relaties.

“S” wordt vooral gekenmerkt door een ultra-gestyleerd beeld en de opvallende acteerprestatie van Nathalie Broods in de rol van S. Blijft de vraag waarom deze film slechts kort uitgebracht werd in Brussel (niet onbelan-grijjk: de soundtrack werd verzekerd door dEUS)

- 21.12 > 22:00**

DE BOM... OF HET WANHOOPSCOMITE

(LA BOMBE... OU LE COMITE DU DESESPoir) ROBBE DE HERT, 1969, 35MM, VO NL ST ANG, 30’ • Un garagiste trouve dans un champ une bombe atomique en état de fonctionne-ment. Le gouvernement belge est mis au courant. Mais le garagiste décide de faire du chantage: la bombe en échange de la suppression des financements à l’indus-trie des armements! ^{<FR/NL>} *Een garagist vindt een atoom-bom in een veld. De Belgische regering wordt op de hoogte gebracht. De garagist kiest voor chantage: de bom in ruil voor het schrappen van alle subsidies aan de wapenindustrie !*

HET LAATSTE OORDEEL

(LE DERNIER JUGEMENT) GUIDO HENDERICKX, 1971, 35MM, VO NL ST ANG, 28’ • Le déraillement d’un convoi militaire trans-porteur des armes biologiques sème la panique. Le gou-vernement cherche d’urgence un plan de sauvetage; mais pour sauver qui?! ^{<FR/NL>} *Een militair konvooi met biologische wapens ontspoord en zorgt voor paniek. De regering zoekt dringend een reddingsplan. Maar om wie te redden?*

GEJAAGD DOOR DE WINST

(AUTANT EN EMPORTE L'ARGENT) GUIDO HENDERICKX, 1977, 35MM, VO NL ST ANG, 33’ • Dans une usine chimique, une chaudière à haute pression explose. La direction en connaît les conséquences, et pourtant... ^{<FR/NL>} *In een chemische fabriek ontploft een hogedrukketel. De direc-tie kent de gevolgen, maar toch...*

- 20.12 > 22:00** > GRATIS
- + RENCONTRE/ONTMOETING

SEANCE SPECIALE / SPECIALE VERTONING

Séance qui ne se veut absolument pas représentative d’un regard objectf que l’on pourrait porter sur ce qui se fait dans le domaine du court-métrage. Disons plutôt qu’il s’agit ici de petits coup-de-cœurs... Une avant-premiè-re, mondiale pour le film de Nathalie André. Un clin d’œil au travail de Pieter Van Hees, cinéaste que l’on dit pro-metteur, et qui se lance dans l’aventure de son premier long. Un moyen métrage, ludique et subversif, un travail de l’orfèvre-faussaire Bram Van Paesschen, juste issu de l’institut Sint Lukas.

<FR/NL>

Deze speciale vertoning van kortflms heeft helemaal niet tot doel een objectieve representatieve kijk te bieden op wat er gaande is op het terrein van de kortfilm. Het betreft hier eerder enkele kleine lekkernijen... Een mondiale avant-première voor de film van Nathalie André. Een kni-poog naar het werk van de veelbelovende Pieter Van Hees die zich nu in het avontuur stort van zijn eerste langspeelfilm. Een speelse en subversieve middellange film van de hand van edelsmid-valsmunter Bram Van Paeschen, juist afgestudeerd aan Sint-Lukas.

FILM SURPRISE / VERRASSINGSFILM

XXX, XXX, ST FR / FR OND., 19ÈME SIÈCLE / 19DE EEUW

LA NOCE A THOMAS

NATHALIE ANDRE, 1995, 35MM, VO FR, 3’33 • Une loterie qui mène tout droit vers l’ enfer... Saisissez votre chance! Séquence bucolique! “La noce à Thomas ”, petit film pro-metteur et auto-produit, fût réalisé dans l’espoir de trou-ver des sous pour en réaliser une version plus longue. Ce qui ne fût malheureusement pas le cas. ^{<FR/NL>} *Een loterij die recht naar de hel leidt... Grijp uw kans! Een bucolische sekwentie ! Deze kleine beloftevolle film, in zelfbeheer gemaakt, werd gecreëerd in de hoop geld te vinden voor een langere versie. Dit was jammer genoeg niet het geval.*

CHAQUE JOUR EST UN JOUR DU MOIS D’AOÛT

NATHALIE ANDRE, 2002, 35MM, VO FR, 15’ • Avoir à regretter... revenir inlassablement sur les mêmes événements... manquer d’en comprendre le sens... c’est l’enfer de chaque jour... Film en deuil, nous dit Nathalie. Film inclassable sous l’enseigne d’un “genre”, loin de certains conventionnalismes dramatiques dont pêchent trop de courts, il est certainement un tour de force, formel (car entièrement tourné en studio) mais aussi narratif. Le film, tout fraîchement sorti du labo, aura son baptême au Nova! ^{<FR/NL>} *Spijt hebben... steeds terugkomen op dezelfde gebeurtenissen... zich de betekenis ervan laten ontgaan... dit is de dagelijkse hel... Het is een film in de rouw, beweert Nathalie ! Deze onklasseserbare film, wars van de dramatische conventies waar de meeste kort-films onder lijden, is een formele en narratieve krach-toer. De film zal, vers uit het labo, in Nova onder de doop-vont gehouden worden.*

EENZAAMHEID IS DES MENSEN

(LA SOLITUDE EST HUMAINE) PIETER VAN HEES, 1996, 16MM, VO NL ST ANG/NL OV ENG OND,15’ • Film de fin d’étude, qui antici-pe (ainsi que “Belgium strikes back”) le court métrage “Black XXX-mas”, présenté dans tellement de festivals que Pieter Van Hees a probablement fait le tour du mon-de. Dans “La solitude est humaine” il est question de trois personnages. Trois portraits fictifs, de personnes qui se confrontent au problème de la solitude. Sérieux au début, ça vire au burlesque. ^{<FR/NL>} *Deze eindwerkfilm, die de kortfilms “Black XXX-mas” en “Belgium strikes back” voorging, werd in zoveel festivals vertoond dat Pieter zowat de hele wereld heeft afgereisd. In deze eerste film betreft het drie fictieve personages die allen met een-zaamheid geconfronteerd worden. Wat ernstig begint, loopt hilarisch af.*

Lors de nos fouilles pour découvrir, voire ré-exhumer, quelques perles rares de l’histoire du cinéma belge, quel-le ne fût pas notre surprise de découvrir que derrière beaucoup de ces oeuvres se cachent des histoires de pro-duction et des péripéties de distribution/ diffusion qui dans certains cas dépassent la fiction-même! Des histoires de censure, aussi, encore aujourd’hui difficilement explica-bles. Un peu de tout ça concerne ce “film surprise” que nous ne pouvons vous annoncer, et qui en fait un film pas mal ‘maudit’! Jamais projeté en Belgique, malgré son âge, nous lui consacrons donc son avant-première.

BELGIUM STRIKES BACK

PIETER VAN HEES & ERIK BULCKENS, 1999, 35MM,VO NL ST ANG/ NL OV ENG OND, 10’ • Bxl 2001. Un groupuscule d’extrême droite kidnappe “Madame Météo”, Sabine Hagedoren.Parce qu’ils trouvent que la pluie, injuste-ment, est un phénomène typiquement flamand, ils veu-lent l’obliger à faire pleuvoir partout ! (Avec Jean-Clau-de Van Damme...). ^{<FR/NL>} *BXL 2001. Een extreemrechtse splintergroep kidnapt weervrouw Sabine Hagedoren. Omdat ze vinden dat regen typisch Vlaams is, willen ze haar dwingen het altijd en overal te laten regenen. (Met Jean-Claude Vandamme...)*

ROOKGORDIJN BOVEN BRUSSEL

(OU IL Y A DU FEU, IL Y A DE LA FUMEE) BRAM VAN PAESSCHEN, 2002, VIDEO, VO NL & FR, 35’ • 1963. c’est l’année où brûla le grand magasin Innovation. Sur base de témoignages d’experts, de passants, images d’archives ou récentes, tout pour vous faire croire qu’il s’agirait d’un documen-taire d’investigation à la recherche de la vérité qui se cache derrière le drame d’il y a 40 ans. Sauf... que tout y est faux, ou presque! Sauf le drame, évidemment. ^{<FR/ NL>} *1963, het jaar dat de Inno in Brussel afbrandde. Op basis van getuigenissen van experts, voorbijgangers, archieven en recente beelden, dit alles om u te laten geloven dat het om een onderzoeksdocumentaire gaat op zoek naar de waarheid achter het drama dat zich veertig jaar geleden afspeelde in de Nieuwstraat. Uitge-zonderd het drama, is er niets van waar...*

(OU IL Y A DU FEU, IL Y A DE LA FUMEE) BRAM VAN PAESSCHEN, 2002, VIDEO, VO NL & FR, 35’ • 1963. c’est l’année où brûla le grand magasin Innovation. Sur base de témoignages d’experts, de passants, images d’archives ou récentes, tout pour vous faire croire qu’il s’agirait d’un documentaire d’investigation à la recherche de la vérité qui se cache derrière le drame d’il y a 40 ans. Sauf... que tout y est faux, ou presque! Sauf le drame, évidemment.

Tijdens onze zoektochten naar vergeten parels binnen de Belgische filmgeschiedenis werden we verrast door de achterliggende verhalen ivm de productie, distributie en censuur, die soms aan het ongelofelijke grens-den. Al deze elementen komen terug in deze verras-singsfilm die we jullie aanbieden. Dankzij het feit dat deze “vervloekte” film, ondanks zijn leeftijd, nooit eer-der werd vertoond in België hebben wij de eer deze film in avant-premiere te vertonen.

- 22.12 > 20:00** > GRATIS
- + RENCONTRE/ONTMOETING